

Kan vi pjece os ind i EU?

Demokrati, som flertallets diktatur, forudsætter, at de involverede gider involvere sig. Når flertallet ikke gider det, er demokratiet pludselig blevet den særligt interesserede minoritets diktatur.

For demokratiet, som vi kender det, findes der i disse år næppe større udfordring end EU. Skabelsen af en bred folkelig involvering i hele projektet står øverst i enhver ansvarlig politikers floskelfortegnelse. Men for manden – og kvinden – på gaden er der absolut ikke noget overblik over parlamenter, kommissioner, forfatninger, traktater og resten af EU-debattens begrebsmæssige vraggoods. Der er højst et billede af bureaukrati, fifleri og danske politikere, der gerne vil være internationale.

Problemet er i bund og grund kommunikationsteknisk. Danmark er et pjeceland. Svaret på enhver offentlig kommunikationsopgave er en pjece til uddeling fra landets biblioteker.

“GOD KOMMUNIKATION
ER SUBJEKTIV,
OVERFLADISK
OG EMOTIONEL”

Til nød en debatbog eller en offentlig høring. Den slags bruger “Nævnet for Fremme af Debat og Oplysning om Europa” millioner af kroner på hvert år. Og de særligt interesserede har sikkert haft nogle rigtig gode debatter om, hvorvidt de forskellige indsatser nu var objektive eller subjektive.

I virkeligheden skulle de diskutere, hvad der er brug for. Der er nemlig forskel på information og kommunikation: God information er objektiv, uddybende og rationel. God kommunikation er subjektiv, overfladisk og emotionel. Information henvender sig til de særligt interesserede. Kommunikation kan

involvare dem, der ikke er særligt interesserede.

En akademisk tilgang til kommunikation dikterer, at tone og indhold bliver informerende. Her åbner pjecen mulighed for at få det hele med og vende hvert ord til den totale ligegyldighed.

Men en pjece har nu engang den begrænsning, at nogen skal læse den. Det fordrer en grundlæggende interesse. Og den er der en fatal mangel på, når det handler om EU.

Hvis vi skal gå ind i EU for alvor, må vi udbede os en helhjertet og målrettet kommunikationsindsats, der kan skabe – om ikke en bred folkelig forankring – så i hvert fald forståelse for hele projektet.

Hvis vi gad, kunne Danmark sikkert få EU-støtte til en sådan kommunikationsindsats. Men så meget gider vi næppe involvere os ...